

Isona eta Pérez saguaren oparia

Isona sei urteko neskatoa zen, irribarre distiratsua eta jakin-min handia zituena. Egun batzuk zeramatzan goiko bi hortzak mugitzen zitzaizkiola nabaritzen. Sagar edo gaileta bat jaten zuen bakoitzean, hortzak ahoan dantzan sentitzen zituen. “Ama, begira! Hortzak laster eroriko zaizkit!”, oihu egin zuen hunkituta, amari irribarre okerra erakutsiz.

Arratsalde batean, parkean bere ahizpa zaharrenarekin, Laiarekin, jolasean ari zela, Isonak zerbait arraroa nabaritu zuen. Bat-batean, hortz bat erori zitzaion!

“Laiaaaaa!”, oihu egin zuen Isonak hunkituta, eskuan zuen hortza erakutsiz. “Hortza erori zait!”

Laiak, beti adi eta babesle bere ahizpa txikiarekiko, irribarre egin zion. “Gaur gauean hortza burkoaren azpian jarri behar duzu Pérez sagua etorri eta har dezan!”

Isona pozik zegoen ideiarekin. Baina are harrigarriagoa izan zen, oheratu aurretik, bigarren hortza ere erori zitzaiola. “Bi hortz egun batean!”, esan zuen, begiak zabal-zabalik. “Ziur nago Pérez saguak zerbait oso berezia ekarriko didala!”

Gau hartan, oheratu aurretik, Isonak kontu handiz jarri zituen bi hortzak burkoaren azpian. “Espero dut Pérez saguak ez ahaztea!” esan zuen irribarre hortzik gabe batekin.

Isonarentzat zaila izan zen lo hartzea, oso hunkituta baitzegoen, Pérez saguak zer ekarriko zion pentsatzen. Azkenean, begiak astun zituela, loak hartu zuen.

Hurrengo egunean, Isona oso goiz esnatu zen eta azkar sartu zuen eskua burkoaren azpian. “Iritsi da, iritsi da!” oihu egin zuen hunkituta. Bi hortzen ordez, poltsa txiki eta bigun bat aurkitu zuen.

Ireki zuenean, bi sorpresa zoragarri aurkitu zituen: leihotik sartzen zen eguzki-argitan distiratzen zuen zilarrezko izar txiki batekin zuen lepoko delikatu bat, eta lore koloretsu batekin zuen ile-pintza bat.

“Begira, Laia!” oihu egin zuen Isonak, bere ahizparengana korrika. “Begira zer utzi didan Pérez saguak!”

Laiak, irribarre batekin, opariak behatu zituen. “Ederra da, Isona! Orain irribarre egiten duzun bakoitzean distira egingo duen lepoko magiko bat izango duzu, eta zure ilea printzesa baten itxura emango dion klipa”.

Isonak ispiluan begiratu zion bere buruari, lepokoa lepoan eta klipa ilean jarriz. “Maite dut! Orain benetako maitagarri baten itxura dut!”

Egun hartan, Isona lagunekin jolastera atera zen, bere irribarre hortzik gabeko berria eta Pérez saguak ekarri zizkion opari bereziak erakutsiz guztiei. Baina gehien gustatu zitzaiona gau hartako magia eta saguak berarentzat utzitako sorpresa izan zen.

Eta horrela, Isonak ikasi zuen hortz bat mugitzen edo erortzen den bakoitzean, ez dela hazten ari den seinale bat bakarrik, baizik eta

amets egiteko eta opari magiko txikiak jasotzeko aukera bat ere badela.